

ANTERO NIEMINEN

STALKKIERI

Stalkkeri

Suuret kiitokset tuesta Suville, tytöille.

Kiitokset Tompalle ja Jarille.

Antero Nieminen

Stalkkeri

© 2015 **Antero Nieminen**

*Oikoluvussa auttanut: **Jari Hildén***

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-020-0

1.

Kolmas yö perätysten oli ollut liikaa.

44-vuotias Heikki oli ahertanut itsensä uuvuksiin.

Heikkokuntoisen miehen voimat olivat huvenneet kantaessa raskaita esineitä pakettiautoon ja pitäessä aistit herkkinä, jotta vaara ei pääsisi yllättämään sän-tillisenä pidettyä miestä, joka oli eksynyt kaidalta polulta jo vuosikausia sitten, kun oli kaverin kanssa käynyt ensimmäisellä murtokeikalla ja todennut asuntonjen tonkimisen jännittäväksi puuhaksi.

Hän oli jäänyt adrenaliinikoukkuun, eikä päässyt irti siitä. Heikki oli tullut riippuvaiseksi. Hänen oli murtauduttava yhä uudelleen, jotta voisi kokea aina uudestaan valtavan mielihyvän tunteen, jonka sai pitkäaikaisesta jännittämisestä.

Yön pimeydessä hämäriä hommiaan paiskiva Heikki olisi ollut helposti yllätettävissä, jos talon väki olisi päättänyt saapua paikalle lyhyeksi jääneen illan-vieton jälkeen huomatakseen, että omaan kotiin oli

murtauduttu. Poliisi osaisi tulla murtopaikoille kaikessa hiljaisuudessa, jolloin Heikki ei olisi ehtinyt pakenemaan lain pitkää kouraa. Poliisi oli huomattavasti kovakuntoisempi kuin sohvalle löhönnyt kaljahainen mies, jota liikunta kiinnosti yhtä paljon kuin nautan sisäfileepihvi jänistä.

Pitkäaikaisesti työtön – köyhyysrajan tuntumassa vähäisiä eurojaan pihistelevä – mies oli ahertanut liikaisten liiketoimin parissa torjuakseen työttömyyden aiheuttamaa tylsyyttä ja ahdistusta, jotka molemmat veisivät ennen pitkää Päijät-Hämeen keskussairaalan ”muumilaaksoksi” nimettyyn paikkaan, jossa hulluista yritettiin tehdä terveitä kansalaisia. Heti, kun lusikka pysyi omassa kämmenessä ja ruoka meni suusta vatsalaukkuun, potilas voitiin todeta terveeksi ja passittaa avohoitoon sekoilemaan.

Heikki oli itse kokenut suomalaisen mielenterveyshuollon säästöt. Silloin, kun pääkopassa vippasi todenteolla hoitoa oli mahdoton saada. Samasta syystä hoidon tarpeessa olevia ihmisiä oli avohoidos-

sa, vaikka heidän olisi pitänyt selvästi olla hoidattamassa päätään kuntoon suljetulla osastolla.

Keväisten öiden hämäryydessä mies oli parantanut omaa oloaan murtautumalla rikkaiden ihmisten yksityisasuntoihin penkoakseen arvokkaita koruja antiikkisten lipastojen lukituista laatikoista, sekä anastaakseen kallista kodinelektroniikkaa, joka olisi helposti muutettavissa rahaksi.

Isot televisiot ja tehokkaat kotitietokoneet olivat kelvollista kauppatavaraa, kahvinkeitinillä ja mikroaaltouuneilla ei tienannut. Jääkaapit ja pakastimet olivat liian isoja varastettaviksi pienistä särjetyistä ikkunaruuduista, joista Heikillä oli tapana puljata itsensä sisälle taloihin.

Heikki oli poikennut yhtenä aamuyönä koulutuskonsernin tiloissa, kun ystävä oli kertonut tarvitsevansa laadukkaan videotykin, jolla voisi heijastaa Grand Theft Auto -tietokonepelisarjan uusimman tuotoksen olohuoneen seinälle.

Kymppitonnin laitteesta Heikki oli saanut neljä tonnia, joilla hän eläisi pitkälle syksyyn, kunhan ei innostuisi ryyppäämään rahojaan.

Edellisillä tienesteillä Heikki oli ostanut asuntonsa kolmanteen huoneeseen kuntosalilaitteita, jotka olivat vieläkin pahvisissa laatikoissa, koska hän ei ollut jaksanut kasata niitä.

Kahdesta murretusta talosta oli löytynyt perheiden kakkosautojen avaimet. 5-sarjan BMW oli mennyt yhdellä puhelinsoitolla kaupaksi ja Venäjälle purettavaksi, josta auto saattoi päätyä osina takaisin Suomeen.

Kirkuvan punainen Ford Fiesta seisoi kadun laidassa odottamassa ostajaansa. Auto ei ollut laadukas, eikä erikoinenkaan. Yleisesti esiintyvän – jokaisen naisen unelmakauppakassin – halvahkon kauppauton realisoiminen seteleiksi oli vaikeaa, kun tuotetta ei voinut markkinoida nettiauto.com:issa.

Heikki otti Nokian Lumia puhelimensa puunväriseltä olohuoneen pöydältä. Hän soitti tutulle naisihmiselle, joka ei kuitenkaan vastannut puhelimeen.

Mies katsoi kelloaan.

Kultainen Rolex kimmelsi kauniisti kellertävässä valaistuksessa.

Kello ei ollut vielä ehtinyt alkuiltaa pidemmälle.

– Marjaana, nuori nainen vastasi heleästi puhelimeen. Äänestä ei kuulunut väsymystä, ainoastaan hämmästyneisyys. – Mitä sulle kuuluu, isä?

”Isä” kuulosti jotenkin irtonaiselta sanalta, Heikin mielestä.

- Hyvää, Heikki vastasi kysymykseen kohteliaasti.
- Miksi soisit?
- Enkö mä saisi soittaa tyttärelleni?
- Sä tiedät, ettei me olla väleissä.

Välit tyttäreeseen olivat tulehtuneet vuosi sitten. Heikki oli tehnyt kaikkensa korjatakseen pilalle menneitä sukulaisuussuhteitaan, mutta oli joutunut kokemaan karvaan epäonnistumisen. Hän syytti huo-

noista väleistä itseään. Itsepähän hän oli välit tyttärensä aikoinaan mokannut.

- Tiedän, Heikki sanoi pahoitellen.

- Miksi sitten soitit, jos tiedät, etten mä halua jutella sun kanssasi? Mä en halua edes kuunnella sua.

- Oletko kuullut äidistäsi?

- En.

Marjaana oli aikeissa antaa isälleen mahdollisuuden kuulluksi tulemiseen. Äidin ollessa syy isän yllättävään puheluun, oli pakko tehdä pikainen välirauha.

- Onko, jotain tapahtunut? Marjaana kysyi, miettien mitä äidille olisi voinut tapahtua.

- Ei.

- Miksi kyselet äidin perään?

Marjaana ei sietänyt isän jaarittelua, hän halusi tietää syyn outoon puheluun. Isä ei ollut soittanut kyselläkseen tyttärensä kuulumisia, ne eivät Heikille kuuluisikaan.

- Onko se vanha luuska soitellut sinulle? Heikki pääsi vihdoinkin asiaan.

- Ei tällä viikolla.
- Milloin hän soitti viimeksi?
- Viime viikolla. Lupasi tulla loppuviikosta Kot-

kaan.

- Minkä viikon lopulla hän oli tulossa?

Heikki oli hetken hiljaa.

Hän antoi Marjaanalle aikaa ajattelemiseen. Heikki ei halunnut tytön polttavan päreitään, jotka olivat niin kuivia, että ne syttyisivät pienimmästäkin kipinästä.

Marjaana ihmetteli edelleen, miksi äidin menemiset kiinnostivat yht’äkkiä isää? Heikki oli jättänyt äidin kaksi vuotta aiemmin Lahden kauppatorin laidalle odottamaan taksia Metsäkankaalle ja lähtenyt itse jatkamaan iltaansa baariin, josta oli erinäisten komelluksien kautta päätynyt keskussairaalan suljetulle osastolle parantamaan romahtaneita hermojaan.

Akkujen latausreissulta isä ei ollut enää palannut perheen yhteiseen kotiin Rakuunakadulle. Heikki oli ilmoittanut myöhemmin uuden osoitteensa osoit-

teenmuutos kortilla ja kertonut myöhemmin lähetyksessä postikortissa halunneensa erota vaimostaan, vaikka pariskunta yhä rakastikin toisiaan.

- Viime viikon, Marjaana vastasi empien.
- Etkö ole huolissasi?
- Miten niin?
- Äitiäsi säntillisempää ihmistä saa hakea.

Marjaana ei vastannut.

Hän ei ollut osannut olla huolissaan, vaikka äiti ei ollutkaan tullut torstaina Kotkaan. Vasta isän puhelu Lahdesta sai hänet huolestumaan.

– Miksi olet huolissasi? Ethän sä ole väleissä äidinkään kanssa, Marjaana tiuskaisi puhelimeen. Hän oli vähällä sulkea puhelimen.

– Paremmissa kuin sinä luulet, äitisi ilmoittelee mulle menoistaan. Käymme välillä kahvilla ja syömässä.

– Lämmittelettekö vanhaa suhdetta?

– Olemme vain ystäviä. Seurustelusta emme ole puhuneet. Ehkä emme halua palata yhteen.

Marjaana ei tiennyt isän ja äidin välien lämmenneen. Hän oli ollut kauan pois Lahdesta, opiskeleminen Kotkassa vei kaiken ajan.

– Mitä sä olet tehnyt viime aikoina? Marjaana kysyi tietäen, mitä isä puuhasteli Lahdessa.

– En mitään kummoista.

– Luin Etlarin internet-sivuilta, että Hollolassa ja Lahdessa oli tehty murtoja oikein urakalla. Omakotitaloissa ja Salpauksen tiloissakin oli vierailtu, poliisi epäilee tekoja saman henkilön tekemiksi. Kahdessa tapauksessa oli varastettu autotkin.

– Ai, en tiedä noista mitään.

– Väitätkö sä etteivät ne ole sun tekosiasi?

– Väitän.

– Kuinka sä kehtaat soittaa mulle ja valehdella?

– Mitä kehtaamista siinä on?

Heikki oli pelännyt, että Marjaana hermostuisi puhelun aikana. Tyttö oli perinyt äidiltään lyhyen pinnan lisäksi sanavalmiuden, jolla pystyi kääntämään kenen tahansa ihmisen pään.

– Mä en ymmärrä, miksi sä soitit edes mulle, Marjaana tunsu olevansa poissa tolaltaan. Hän oli alkanut ajattelemaan äidin katoamista. Isä oli oikeasti huolissaan.

– Mä en ole tehnyt mitään väärää.

– Kuten et kolme vuotta sittenkään, kun jäit kiinni Ståhlberginkadun kampukselle tehdystä murrosta. Menitkö samasta kierrätyskeskus Patinan puoleisesta ikkunasta sisään?

– En ole ollut siellä.

Marjaana oli epäuskoinen. Isään luottaminen oli vaikeutunut sen jälkeen, kun isä oli muuttanut asumaan omaan asuntoonsa, eikä ollut suostunut tapaamaan omaa lastaan tai kertomaan tekemisistään kenellekään.

Puheliaasta ja aikataulussa pysyvästä miehestä oli tullut ujon hiljainen ja myöhästeleväinen.

Marjaana oli arvellut, etteivät isän puuhat kestäneet päivänvaloa. Heikki pelkäsi poliisia, joka oli vuosi sitten vienyt hänet yllättäen kamarille muistelemaan Herralassa tehtyä murtoa paikalliselle sahalle.

– Voinko enää luottaa sinun sanaasi? Marjaana tivasi.

– Voit. Mä en ole tehnyt mitään.

Heikki uskoi Marjaanan aistivan puhelimenkin välityksellä hänen valheensa, joilla tulisi olemaan hyvin-kin lyhyet jäljet.

Marjaana oli lojaali ihminen.

– Oletko ihan varma, ettet tiedä murroista? Marjaana jatkoi tivaamistaan.

– En tiedä, usko jo!

– Entä autot?

– Mulla ei ole autoa.

– Hyvä. Mitä äidin kanssa tehdään?

– Mä juttelen asiasta viranomaisten kanssa.

– Hyvä. Pitää mennä!

Ovi sulkeutui.

Marjaana tervehti jotakuta ihmistä, joka tuli samaan huoneistoon. Tytöllä oli miesystävä.

Heikki tunsu itsensä onnelliseksi. Tytär oli kasvanut aikuiseksi naiseksi, joka piti itsestään huolta.

Hän katsoi kadun laitaan pysäköityä Fiestaa kukalisen verhon raosta.

Heikki sulki puhelimen vihastuneena. Hän laski Hollolasta lainaamansa puhelimen varovasti pöydälle, lyöden sen jälkeen nyrkkinsä tammiseen pöytälevyyn.

Tytär tunsu isänsä liian hyvin.

Huoli entisestä aviovaimosta palasi miehen mieleen, kun vihastuminen oli laantunut hiukan. Nainen oli tärkeä ihminen Heikin elämässä. He rakastivat toisiansa, vaikka eivät olleet enää kahteen vuoteen samassa punkassa nukkuneetkaan.

Huolestuminen oli varmasti aiheellista.

Heikki muisti puhelun aikana Sirun ilmoittaneen menoistaan usein hänellekin, vaikka eivät naisen menemiset olleet häntä kiinnostaneetkaan. Siru ei lähtisi mihinkään ilmoittamatta. Marjaana olisi tietänyt, jos äiti olisi ollut menossa johonkin, ennen Kotkan matkaa. Siinä tilanteessa Marjaana ei olisi salannut tietoa isältään, joka oli huolesta suunniltaan.

Stalkkeri vainoaa viattomia naisia Kotkassa.
Esa Kiiskinen pelkää tekijän siirtyvän
naisten vainoamisesta rankempiin tekoihin.
Mira Lahtista ammutaan kotkalaisessa autohallissa
vakavin seurauksin. Miten stalkkeri liittyy poliisin
ampumiseen?
Mihin Kimmo Vainio on kadonnut?
Lahdessa uskotaan miehen joutuneen väkivallanteon
uhriksi.
Kotkan rikospoliisi pyytää virka-apua Lahdesta
jäljittääkseen stalkkerin ennen kuin hänestä tulee
sarjamurhaaja.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi